RÁCZNÉ KOVÁCS ÉVA

ŐSERDŐ RABJA LETTEM

SZERETET ÉS A REMÉNY

Publio

Őserdő rabja lettem

A szeretet és a remény

Kovács Éva

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. Rész.

Egyik este csöng a telefon fontos munkára kértek fel. Csatlakoznom kell egy csapathoz kutatást, végeznek messze a trópusokon. Biológus vagyok rám gondoltak az utolsó percben beteg lett az egyik emberük. Gondolkodási időt kaphatok, valahogy nem fűlik a fogam semmihez. A telefon másik végén egyszer kérlelő majd parancsoló hangot hallok. Közli a tüzetesen részleteket mi fog, történni fizetésemelés és egy új iroda, lehet az enyém, ha minden sikerül. Ahogy ott állok a kagylóval a kezemben, feleszmélek a főnököm hangját hallom. - Mi a válasz kolléga? Igen vállalom és máris lecsapom a telefont, mint aki jól végezte dolgát. Mérges vagyok magamra, hogy lehettem ilyen pipogya alak, hogy nem tudok nemet mondani. De vegyük a másik oldalát is nagy megtiszteltetés ez nekem, hiába ódzkodom a munkám, elszólít. Kiment az álom a szememből a fürdőszoba felé. Veszem az irányt, ott megmosom az arcom. Lassan felemelem fejem a tükörben én, vagyok de, sokkal öregebbnek látszom az izgalom kiült arcomra, torzít a látvány besettenkedett mellém, mint mindig mikor valamire készültem. Elbánok én vele az éjjeliszekrénybe, kutattok altató után kettőt, veszek be biztos, ami biztos. Újra cseng a telefon én, felkapom, és bele ordítom. - Jó lenne, ha hagynának aludni. A vonal végén egy ijedt hang válaszol. - Kisfiam én vagyok bocsánat anyu, ne haragudj, képzeld mi történt, hívtak a munkahelyről holnap utaznom, kell. Persze én nem mondtam nemet, de már meg bántam - Szerinted mit tegyek? Anyám egy másodpercig hallgat kicsiket sóhajt nincs mondanivalója nekem. - Itt vagy még anyu? Kérdezem bátortalanul, várom, szinte epedezem, hogy mondjon valamit. Nem tetszik anyukám szótlansága végül én, töröm meg a csendet. Mit kellene tenni, hogy újra vidám legyen úgy, mint régen. Édes ne szomorkodj, nem sokáig leszek, távol megígérem, szólalj meg ne hagy a bizonytalanságban. Semmi válasz megszakadt a vonal nem hagyhatom ezt annyiban, felöltözöm, és sietős léptekkel távozom otthonról egészen a szülői házig. Elég késő́re jár szerencsére a virágbolt, még nyitva van egy csokor rózsát, veszek a kedvencét édesanyámnak. Az eladó nagyon kedves látja a zavarodottságomat én, pedig egy hetyke mozdulattal a kabátzsebembe nyúlok ott kutatok egy darabig. Nincs meg a pénztárcám biztosan otthon felejtettem a nagy sietségben, kicsit húzom az időt a sarokba, megyek, és ott bóklászom a cserepek között, mint egy fába szorult féreg. - Két perc múlva zárunk! Szól hátra a boltos, előmerészkedtem és próbálom megmagyarázni a történteket, hogy a feledékenységem áldozata, vagyok nincs nálam pénz. De a virágot nagyon szeretném édesanyámnak, mert el kell utaznom holnap hajnalban. Útnak indultam apró sötét házak között vezetett az út a hegyoldalon egy mélyedésben templomszerű épület. A kapujában egy szerelmespár összefonódva itt teljesítik be vágyukat abban a kis szegletben. Nekik most megállt az idő, nem éreznek fájdalmat sem haragot. A vágy vadul tombol bennük ezen a csillagos éjszakán én, pedig részese vagyok minden mozdulatnak, amit a holdfény, míg szebbé varázsolt elhaladok mellettük, érzem szívük dobbanását, ahogy zakatol a szerelem harangjait, húzzák most fülembe. Hosszú vontatott ritmusok belém vésődnek örökre mennem, kell oly kevés idő maradt a búcsúzásra. Kezemben a csokorral tovább haladok egészen az utca végéig. A mi házunk messziről látszik az ablakok fényárban, úsznak a felső szinten egy alak, kukucskál az albérlőnk, lehet kíváncsi, mi történik, odakint intek, neki Ő pedig máris visszahúzódik dölyfös ember kinek nem jutott más csak az utca forgataga. Ebből merít nap, mint nap valami újat nincs senkije mindenkit, utál és megvet. Komorságával csak rontott a helyzeten soha nem mosolygott, és ha kérdezték félvállról válaszolt vissza. Tanító az iskolában kabátja kopott egy - két molyrágta lyuk éktelenkedik rajta. Van egy rossz szokása, pipázik nem kímélve senkit maga körül anyám így is, befogadta úgy törődött vele, mintha az ő gyermeke lenne. Kártyázással töltik majd az este megmaradt részét, és közben jókat kacagnak egy elpufogtatott viccen. Albérlőnk hasonlít egy túlérett fügére, ami majdnem beérett a fán lassan bontakozik ki. A természet torzszülöttje, ahogy beszél ragadós nyálat, köpköd hiába is, igyekszik, nem tud megnyílni senkinek. A génjeiben hordhatja ezt a tulajdonságot vagy a csalódásoktól vált bezárkózottá, gyakran mondogatom, mikor találkozunk.

- Miért nem nősülsz meg? Nála süket fülekre találok rég megkövült s spiritusznak a szikrája, sincs benne. Ilyen korban minek bent rekedni egy szoba falai között és dobni el mit az élet kínál szabadulni, kell a bezártság gyötrelmeitől. Mint egy madár szárnyalni, csapkodni, megpihenni, de csak egy kicsit majd tovább folytatni egyre erőteljesebben. A magányba zuhanni hasztalan hisz fiatal még itt áll előtte az egész élet a hibáiból sosem tanult makacs földhöz ragadt ember hiába példálódzom neki, hogy más hogy éli az élettét. Mikor hozzánk került fenekestől felforgatta az egész életünket. A mindennapi korán kelésekkel akkora zajt csapott mindenki felriadt álmából nem volt képes csendben lenni. A járásával, ahogy végig dübörögte a szobát nem kímélve az alatta lakókat. Igazi faragatlan, kitudja honnan szabadult és miért pont nálunk kapott menedéket de, nincs mit tenni anyám ragaszkodott hozzá nagyon. Itt állok a házunk előtt egy picit, még merengek, mint aki nem akar innen elmenni, benyomom a csengőt, és lélegzettem visszafojtva várom, hogy kinyíljon a kapu. - Igen máris jövök. A percek óráknak tűnnek ilyenkor mindig ez az érzés járt át, mint egy kisgyermek oly esetlenül álltam ott. A hátam mögé dugtam a csokrot a kapu kinyílt rám zúdítva mindent, ami ide kötött. Az illatok úgy áradtak felém, mint egy sebes folyó minden hang és érzés egy harmóniát alkotott szerettem itthon lenni bárhol voltam is, ide vágytam vissza. Az élet túl gyors tempót diktált nem sokáig élvezhettem a pillanatot és ez mindig elszomorított nincs mit tenni. Édesanyám boldog mosollyal fogadott szegény ő sem értette, miért sietek én, pedig kedvesen átnyújtottam neki a csokrot leplezve ezzel a fájdalmamat. Magamhoz öleltem egy másodpercig elgyengülök karjaiban megmagyarázhatatlan, amit érzek ilyenkor arcul csapnak az emlékek, bevonnak, mint a pók az áldozatát. Mennem kell, üdvözlöm apámat is. Ahogy jöttem sarkon is fordultam még egyszer búcsút intve a szülői háznak attól félve, hogy többet nem láthatom viszont. A búcsú mindig fájt, és ahogy öregedtem egyre rosszabb lett szertelen gyermek akartam maradni. Eljött a várva várt nap hajnali három óra van lázasan, készülődöm, mint egy diák, a szalagavatójára megragadom a bőröndöm körül, nézzek még egyszer, és, sietős léptekkel távozom a lakásból komótosan, lépkedek lefelé a lépcsőn számolva a fokokat. Majd rápillantok az órámra két percem maradt az indulásig, szedem a lábam, nem akarok lemaradni. A stégen keresztül jutok át a hajóra, ami ott ringatózik a vízen vitorlái még leeresztve, várakoznak. Én érkeztem meg utoljára, mint akinek nem esik jól a neki szánt feladat a többiek egy nagy sóhajjal, jelezték örömüket. A hajókürt hangja töri meg a csendet indulni, kell vár a messzeség minket a motorok, felzúgnak, és máris szelik a habokat. Két napja úton vagyunk éjjel villámlás, és mennydörgés rázta meg a földet az ablakok, rengtek a dübörgéstől. Itt az ítéletidő! Néha szélroham jött Keletről és neki támasztotta derekát a hajónak és nagyokat lökött rajta recsegett ropogott minden. A gerendák nyögtek, nyikorogtak rettenetes éjszaka volt a hajófenékből figyeltük, mikor szakad ketté a hajó. A szél fütyült és körbe táncolta a hajót mintha kegyetlen bosszúval fenyegetne, ha nem engedelmeskedünk a szeszélyének. Az utazás, amely annyi örömmel biztatott, mint egy hajókirándulás és hirtelen a hullámzó vízviharzóvá változott. Borzalmas éjszaka volt a paradicsomból pokol lett az utazás ez a része. Álmatlanul keltem fel. Reggelre a viharnak már csak hűlt helye van néhány órára megenyhült. Kimerészkedem a fedélzetre a látvány, magáért beszél a hajó féloldalt dőlve, néhányan megsebesültek jajveszékelve, kérnek segítséget. A kapitány is előkerült a kabinjából alig hitt a szemének az orra alatt dörmögi. - Maga tudott aludni éjjel? - Üres tekintettel bámult rám. - Érthetetlen! Átaludtam a vihart? Nem hallotta a szél süvítését? Azt hittem végünk lesz. A kapitány valóság érzete sokszor a semmivé vált, nem vettette meg az italt hasonlított egy söröshordóra hat üvegsör meg sem kottyant neki gyakran tótágast állt az italtól és ilyenkor hangos káromkodásba kezdett, szidta a felmenőit kegyetlenül megfásult ember volt ő, aki az italban kereste a vigaszt nyomorult életére. Jól kitolt velünk az idő alig maradt valamink, amit fel tudnánk használni. Tizenkét éve szelem a tengert sok mindent láttam, de ekkora vihart még soha. Az időjárás szeszélyes lett nem lehet csodálkozni rajta maguk az emberek, tették, ezt a földel. Nem elég nekik semmi, csak pusztítanak, rombolnak gátlástalanul. - Hogy csapna bele a mennykő! Napokig vesztegelhetünk és az sem biztos, hogy sikerül rendbe hozni a hajót vagy végleg elragad minket az áradat és aztán nincs kegyelem. - Mi történik akkor? Nem hiszem el, hogy ilyen tudatlan vagy förmedt rám a kapitány. Mit gondoltál életben maradunk egy ilyen rozoga hajón arra semmi esélyünk nem maradt.

- Hagyjon engem jó ember! - Nem gondolja, hogy ön a hibás? Nem utólag kellene gondolkozni a helyet, hogy engem molesztál maga folyton részeg, mit várhatunk a saját hajóját, sem tudja irányítani. Inkább örülhetne, hogy vállaltam a munkát és vegyen vissza magából. Ordítom a kapitány arcába, kapja össze a maradék eszét és találjon ki valami elfogadható ötletet. A kapitány elsomfordált hátra nehézkes lépteitől rázkódnak a gerendák a szögek, meglazulnak egy váratlan percben a padlón, landolnak. Nem tudott nyugodni fájlalta a történteket kinézett az ablakon figyelte hogyan ered el az eső. Azután idegesen rágyújtott, és nagyokat szippant, mint egy gőzmozdony körülötte füstkarikák gomolyognak. Bizonytalan lehet nem találta a helyét, elnyomta a félig égett cigarettát sokáig nem jött elő. A hajószerkezete lassan az enyészetté vált a befolyt víz megállíthatatlanul, kebelez be mindent, ami elé került. Az eső estefelé ismét elkezdi a megszokott támadását. Előbb hirtelen rövid zápor alakjában jelentkezett, mint valami lovasroham csendesen kopogott a tetőn csurgott alá a hajó oldalán. Kísérteties volt az egybefolyó szünet nélküli kopogás néha némaságnak tetszettek azok a tompa hangok, egyre sűrűbben esett jégesővel párosulva kopogott a hajó ablakon minket pedig a reménytelenségbe sodort a zuhogó eső. A legénység hiába hadakozott elveszettnek tudhatja a küldetést a természet szeszélyes játéka végett. A harmadik napja veszteglünk és várjuk a csodát a remény szikrája elhagyott minket az élelem elfogyott, és nem gondoskodtunk utánpótlásról sokkal gyorsabbnak hittük, hogy célba érünk. Legszívesebben toporzékolnák dühömben, de a bizonytalanság rám, nyomja a bélyegét hozzám nem illő érzéseket, hoz ki belőlem, nem szerettem vesztesnek lenni. Nincs jó kedvem, s nem rejtem véka alá most sem az utazás előtti napon egy küldönc hozott nekem levelet, egy szomorú hírt közölt Piroska papája kórházba került agyvérzés a diagnózis. A fájdalom és a remény rokon, abban hogy az ember nem tud szabadulni tőle. Kísér, mint egy árnyék. A szerelmes elárulja magát látszott rajtam is, most úgy éreztem magam a hajón, mint egy vergődő hal a parton. A szomorúságom természetes volt és erre az idő is rátett egy lapáttal, lelki szemeimmel otthon voltam tehetetlenek éreztem magam most legszívesebben, visszamennék, hogy vigaszt nyújtsak az én törékeny kedvesemnek ez a gondolat is, hamar elillan. A figyelmemet most ide kellett összepontosítanom a háborgó tengere. Ami egyre erősebben csapkodta a vizet a hajóhoz, oldalához az ember életében két dolog van a remény és a felejtés maga az élet a legtökéletesebb regény. Mindannyian élő hősei vagyunk ennek a regénynek az életünk egy hosszú könyv, forgatjuk lapjait, és mindig előre nézzünk. Ha eljutunk a könyv utolsó oldalához, kitárulkozik minden titok előttünk nem érdekes többé. Kevés regényt akarunk újra olvasni az utolsó oldal után, legfeljebb csak lapozgatunk benne csak az egyes részleteket, kívánjuk átélni. De a részlet nem a teljes valóság öröm és a bánat, mint az árnyék nyomon követik egymást sok szenvedés és fájdalom de, sokkal több gyönyörűség van. Én is ezt éreztem túl az időn és térben megfoghatatlan vándorolt szellemem. Mire visszaszálltam az öntudat világába csak néhány emlékfoszlány maradt meg szemeim előtt. De nem sokáig ábrándozhattam a hajó kettészakadt az orra súlytalanul emelkedett a magasba elsüllyedt pillanatok alatt, kebelezte be tenger. A legénység egy része rémülten kapaszkodott a zászlórúdba, mellettem a kormányos küzdött Az életért, de egy óvatlan pillanatban elvesztette az egyensúlyát és egyenesen a vízbe zuhant még egy ideig kapálódzott és végleg eltűnt a semmibe. Én pedig a szememet meresztem, mert a tenger egyre erőszakosabban húzta magába a hatalmas monstrumot, ami a mi hajónk. Élni akartam ezért mászni kezdtem egyre feljebb egészen a hajó orráig. Gondoltam túl fogom, élni a sűrű köd még jobban meg nehezíttette a helyzete eltakarta a látóhatárt, semmit nem láttam. Csak a víz egyenletes zúgását és az emberek messziről jövő jajszavát hallottam. A hajó süllyed, nincs aki, megállítsa én, pedig veszek egy nagy levegőt és várom, hogy a víz oda érjen hozzám nagyot ugrok a vízbe. Az erős sodrás lehúz a mélybe megbénulva, keringek majd egy pár perc, és máris úszom a felszínre. Örültem, hogy így alakult, de a másik végletből, amit a víz tetején láttam, igen elszomorít élettelen emberek mindenhol a tenger, megtette, amit akart megölte ezeket, a szerencsétlen embereket. Nem egyszer történt már hasonló dolog valamiért újra megismétlődik kegyetlen vérengzésnek, tudtam be. Mérges vagyok magamra, hogy nem segítettem legalább a mellettem kapaszkodó kormányosnak nem lennék egyedül de, a sorsom meg van írva, mint egy forgatókönyv lapról lapra hagyom és nem ellenkezem ellene. Bármit is teszek a tenger egy nagyot, lök rajtam egy szigetre, kerülök itt az erdő átláthatatlan

és nyirkos a természet csodája hívogató színes pazar látvány. Minden évszakban más tavasszal ébredeznek a, fák zöld levelek ezreitől szebb lesz a táj. A szendergő természet egyszerre megnyílik a földön apró hangyák, szorgoskodnak a szarvasbogár is, elő kerül egy fakéregből. Őserdő, vesz körül, betérek mezítelen lábammal, taposok körülöttem sziszegő kígyók. Hajótörést szenvedtem ide vettetek a hullámok, most botorkálok, de hirtelen egy éles szúrás, talpamon.

Valamibe beleléptem pillanatok alatt, megbénulok csak a szám ad hangokat, nem érzek semmit. Most mi lesz velem, ha itt maradok a földön. A zsákomban van ellenszérum, talán segít. A számmal dolgozom, odahúzom a zsákot a fogammal. Mindent, bevettek és előhúzom az injekciót, valami engedett a görcs. Majd magamba döföm a szert, elszámolok tízig hat is lassan vissza, jövök. Időnként éles szúrásokat érzek Mennyi idő, telhetett el, ki tudja. Alkonyodik mennem, kellene tűz nélkül itt könnyű prédává, válhatok. Felegyenesedem, és megyek, alig haladok valamennyit a hátam mögül morgó hangot hallok. Óvatosan megfordulok egy fekete párduc, szalad utánam, talán érzi a vér szagát, Nem nézzek a szemébe, nem adom meg magam. Ő csak liheg, csorog a nyála, bevárom gondoltam és mikor nem sejti, majd megölöm. Nem tehettem mást itt az őserdőben vagy én, győzök, vagy hagyom magam. Sietősre fogom, most már rohanok ki a partra ott nem olyan sűrű a növényzet. Végre kiérek, fellélegezhetek, gyűjtök tűzifának valót, fogok egy halat, és jóízűen megeszem erre a nagy ijedségre. Elnyújtózkodom a homokon és hallgatom a tengert. - Meddig kell itt lennem, nem tudom? Őserdő fogadott gyermeke vagyok most szavamra még az eső is szakadni, kezd mit bánom én. A homokban arra eszmélek, hogy már reggel van elaludtam és a tenger kitörni, készül a víz, csiklandozza orromat. Lehet, hogy nem tetszik neki a jelenlétem, gondolja te betolakodó, jól megleckéztetlek. De gyorsan felugrok üllő helyzetbe, vágom magam még egy, kicsit itt maradok. Álmos szemeimmel nagyokat pislogok és figyelek a másik part túl, messze van. Csak a szélei látszanak, ahogy egy zöld folt megvillan a visszacsapódó vízen. A sirályok már vadásznak zuhanó repüléssel kifognak egy halat, és nagyokat eveznek tovább. Nem teszek semmit a homok jó meleg hát levetkőzőm csak egy kis nadrág, van rajtam. Hogy felfrissüljek, beugrom a vízbe a tetején úszkáló lomokat, veszek észre egyiket, elkapom, mi lehet benne. Egy láda tele üveggel, jó lesz tüzet gyújtani. Hisz ha a napfényt befogom olyan lesz, mint egy nagyító. Kidobom a partra, jól jöhet még órákig a vízben, maradok, jól esik a hullámok ringatása a víz, lehűtötte testemet még egy, kicsit pancsolok önfeledt szabadság, bizserget két csapás még és irány a part. Bár nem szívesen megyek vissza a sűrűbbe de, az éhség mardossa hasamat. A parton semmi élelem óvatosan haladok minden percben vár reám a veszedelem. Az erdő csupa köd és pára alig kapok levegőt. Találok élelmet egy jó nagy kókuszpálmát rajta majmok, ugrálnak. Az egyik észrevesz kis szemtelen jól kupán, akar vágni egy dióval de, én ügyesen elkerülöm a becsapódást. Köszönöm, hogy ledobtad nekem így sokkal könnyebb, nem kell fára másznom. Majd én is csúfolódóra fogom ő, pedig visítva ledobálja, a sok élelmet nekem. –Milyen ügyes vagyok! Most dagad a mellem a büszkeségtől én az őserdő hőse ki minden bajban helyt áll. Előveszem az üvegeket egy forráshoz, érek, megtöltöm őket, majd beljebb

merészkedem, bár egy kicsit félek. Úgy döntöttem a forrás nyomát követtem ez csak a vége indultam felfelé a földön csordogáló erek nyomán. Nehogy eltévedjek a zsebkendőmet, rákötöm egy faágra. Hirtelen elszállt a gyávaságom másznom kell, csúszik, nagyon amint feljutok vissza is, kerülök az elejére. Keresek egy jókora botot, és arra támaszkodok így, sokkal könnyebb. Átvágok az erdőn, folytatom az utam. Találok két bokrot az egyiken piros a másikon fekete bogyókat, Szívesen megkóstolnám de, félek, hogy valamelyik mérgező szerintem a fekete nem ehető és a piros igen. Akármi is lesz, szedek belőle tovább, folytatom az utam, már alig bírok menni jó nagy táv ez ott a hegyen, nincs irgalom és a szigeten sem. Végre célba érek, veszek egy nagy levegőt, a víz nyoma ide vezetett, és én követtem mind végig. - Mi ez a hang? Lenézzek egy vízesés, zuhog és verdesi a sziklákat milyen érdekes formák lettek a sziklákból a víz ereje munkálkodott. Szédülök a mélységtől vissza, hőkölök ne, hogy elnyeljen a semmi, ami oda lent van. Mennyi látnivaló, míg a szem ellát, én vagyok, itt egyedül kapok észbe megint félni, kezdek. Lassan este vissza úgy sem jutok keresnem, kell egy menedéket gyorsan még egy pár lépés és egy hatalmas barlang, tátong előttem, meg kell oldanom, hogy a tüzet bevigyem. - Ki tudja, mi lehet ott a barlangban. Kicsi tűzfészket készítek, telerakom apró ágacskákkal és jó sok száraz füvet, teszek bele, meggyújtom és irány a barlang. Ropog már a tűz a bogyókat, fogom megenni vacsorára majd holnap, ha kisüt a nap, megyek élelem után. Csendben majszolom a bogyókat, és közben álmodozom az otthon ízeiről. Bekapok egy szemet ez most finom sült csirke majd egy másik, szem következik ez most tojásrántotta majd az utolsó szemnél tartok egy szelet csoki torta, lebeg a szemem előtt. - Milyen csodálatos nap ez! Ennyi finomságot, sosem ettem dobok a tűzre, nehogy kialudjon. Bebújok most a szűk nyíláson a barlang nagyon sötét, megemelem a tüzet és bevilágítok vele. Alig látok csak az árnyékomat, ami ide - oda Himbálódzik le és fel. Valami felkeltette a figyelmemet emberi lábnyomok, vannak mindenütt. - Megőrültem, van itt valaki rajtam kívül? Átfut rajtam, egy rossz érzés mi van, ha kannibál vagy egy rosszlelkű valaki, aki csak én rám vár. Ennek fele sem tréfa, de nyugi mondogatom de, a szívem hevesen kalapál berezeltem egy kicsit. Hozok még fát, hogy elég legyen mellette, nem hűlhetek ki itt az éjszakák kissé hidegre, fordulnak, és én fázós vagyok. Máris van egy csomó fa fáradt lettem aludnom, kellene egy kicsit. Kezembe veszem késemet, majd elnyom az álom. Arra ébredek hideg, van kialudt a tűz. - Dehogy csak oda kint vihar van! A szél hangja borzasztó, ahogy besüvít, mint egy hiéna mikor sikít, hí csak ezt hallani kintről. Most nem szívesen lennék kint amúgy is elég beteges, vagyok kicsire, összehúzom magam. Még sokáig hallgatom azokat a vészjósló hangokat reggelig, virrasztok attól félve, oda is bejön a vihar és felkap, mint egy szalmaszálat. Kint csend lett nem tombol már a szél letört fák, jelzik itt voltát, kimerészkedem. Itt a hajnal más mámoros, ahogy ébredeznek a növények és az állatok. Őserdő igen bár nem az én világom, de mindig okoz nekem valami szépet. Indulok is lefelé sokkal könnyebb de, megcsúszom, és úgy gurulok, mint egy zsák majd egy fa tövébe landolok fejemen egy - két púppal gazdagodva. Nehezen feltápászkodom a lábam is, fáj más már nem hiányzott. Nincs gyógyszer nálam a megmaradt utat bicegve, teszem meg. A parton vagyok itt is felfedezni vélem a lábnyomokat az üvegeimnek hűlt helye, van. Még szerencse hogy van nálam egy - két darab így nem leszek védtelen itt az egyik éltető forrás a tűz. Megmosom a lábam csupa sár, beleestem lefelé a lejtőn, most indulok élelmet keresni. A késem görcsösen szorítom, hisz itt támadott meg a párduc. - Na, bátorság ne félj! Egy kis idő után egy hangra leszek figyelmes a hátam mögött. Visszatekingetek de, nincs ott senki, úgy látszik, hallucinálok de, ha mégis egy óvatlan pillanatban elbújok egy fa mögé. Várok még semmi de, hirtelen egy alak közelít igazam lett. Szakadt ruha rajta a haja és a szakálla ki tudja mikor volt levágva arca felismerhetetlen. Meg van a lábnyomok gazdája. Milyen rég lehet a szigeten? Milyen rég lehet a szigeten. Hogy ilyen ápolatlan közelít, mikor már majdnem ott van mellettem ki lépek a fa mögül. Hoppá. Az alak rémülten ugrik hátra. - Ne bánts! Nagyon éhes lenni már több napja nem enni beszél azon a fura nyelven. Látni magát gondolni, kérni segítséget. - Ki maga? Még mindig úgy állok ott kezemben a késsel, mint aki fél. Én nem bántani senkit itt lenni sok-sok éve ide hozni engem és itt hagyni örökre. - Micsoda? Nézzek furán az alakra. - Miért hagytak itt? Nem tudni csak, azt hogy valami végett sokat veszekedni az anyukám és az apukám. Talán nem lenni jó sajnos nem tudni miért. - Mit állhatott ki a szigeten. Alig voltam tíz éves mikor ide kerültem sose voltam ilyen helyen előtte. Régebben tele volt

a sziget vademberekkel nekem folyton bujdosni kellett nem találni élelmet, mert mindent megettek. Sokat nélkülözni és kóborolni nekem meséli az alak én, pedig alig hiszek a fülemnek. - Eltenni már a kést! Kicsit habozok, még korán lenne megbízni egy idegenben, úgy teszek, mintha az övem alá tenném a kést, persze nem ott van, hanem a kezemben jól eldugva. - Köszönöm, hogy nem félni tőlem hálálkodik az idegen alak. - Van magának neve? Kérdezem engem Jánosnak, hívnak, mutatkozom be. - Igen nevem Patrik. - Na, ez is meg volt túl vagyunk a nehezén, most ketten vagyunk, itt legalább nem leszek magányos. - Jönni velem. Integet Patrik elvinni önt a szállásomra jönni bátran nem bántani egy kicsit sem. Szívesen megyek köszönöm a meghívást ő, pedig mutatja az utat nekem, mint egy jó vezető sosem tér le az útról. Sűrű bozótoson bújjunk át a földön mindenféle csúszó - mászók nehogy egyre rálépjek undorító látvány szavamra még a lélegzetem is, eláll tőlük a hideg, pedig átjárja testem. - Jönni gyorsan! Én megvédeni önt. Egy nagy fához érünk a tetején, van az alak szállása olyan az építmény, mint egy kis vár ott a lombok között. Vagy mint egy jókora madárkalitka túlméretezve. - Hogyan építette fel egyedül? De nem szólok semmit, csak csodálkozom nagyon. Attól a naptól elválaszthatatlanok voltunk együtt vadásztunk úgy éltünk, mint a kiskirályok a fa tetején. Sokat beszélgetünk mindenről rólam és Patrikról és családjáról. - Azt mesélte, hogy úri származása van itt derült ki, hogy mindketten ugyan arról a helyről beszélünk. Mert ő a testvérem, akit eltűntnek hittünk. Az is kiderült, hogy neki csak egy álma van bármi is történt még egyszer hazajutni. Nem haragszik, amit tettek vele bárki is volt az. - Szeretné viszontlátni a szüleit. Én is órákat mesélek az otthonról és arról, hogyan jutottam ide a szigetre. Hogy végeztem a rám támadó párduccal, és hogyan menekültem meg a lábamba szúródott méregtől. Sokszor könnyes szemmel hallgat engem és csodálkozik milyen bátor is, vagyok. - Milyen jó neked! Csak beszéltem és észre sem vettem, hogy elaludt az öcsém néztem őt, bár sose hagyott volna magamra. Gyermekkoromban mindig egyedül kellett játszanom a többi gyerek csak a rosszaságon törte a fejét. Én sokban nem akartam részt venni ezért folyton csúfoltak. - Milyen gyáva vagy! Kiabálták gyakran így félrehúzódó lettem egy idő után. Inkább a szobámba szeretem lenni és álmodozni különféle dolgokról. Vagy olvastam napokig de, hogy kimenjek a levegőre azt már nem. Szegény anyám sokat aggódott értem. - Kisfiam beteg vagy? Mutasd csak a torkodat jól szemügyre vett engem még véletlen, se legyen bajom. - Dehogy vagyok beteg, csak utálok kint lenni, nem hagynak békén a többiek. De anyukám nem nyugodott bele a dologba sokat jött a szobámba és hozott lázmérőt és egy kis idő múlva finom forró teát. Más már nem hiányzik, csak hogy beteg légy. Aggodalmaskodott szegénykém drága a gyógyszer is és azt sem lehet, hogy hiányoz az iskolából. A törékeny anyukám hogy vigyázott rám a szemében félelemmel. Ha Patrik ott van, sosem unatkozom szaladgáltunk, volna az udvaron, és neki felfedtem volna a féltett titkaim. És most itt alszik rajtam az én testvérem csendben, ott hagyom hagy pihenjen. Gondoltam meglepem őt, finom ebédet készítek neki a szigeten található gyümölcsökből és a tenger adta adományokból, Amit majd megsütök neki, és én is fogyasztok belőle, ha majd marad. Mintha a természet is érezné, amit én a felhők összekapaszkodva gomolyognak. Helyenként piros színben pompáznak és formáznak kicsi szíveket. Az égen egy sirály visz egy tollat, ráírja majd az ég megmaradt helyére szeretett. A fák ott a szigeten rám hajolnak végig, simítanak lombjaikkal ezt a suttogó hangot hallom, szeresd őt. Itt megállt az idő mindenhova eljut az érzés szívemből, Valami újat hoztam ide erre a zord szigetre, amerre csak nézek minden más lett. Jönnek delfinek, is csatlakoznak hozzám gyorsan, úsznak a vízen majd körém gyülekezve, beszélnek hozzám én nem értem, mit mondanak. Nem adják fel testükkel, mutatják, amit akarnak, tudom, bólintok a szeretett. Körém gyűlnek még a madarak is egyik másik, összetolja csőrét, szeretik egymást ők is. Az érzés magával sodor itt mindent a bokrok újra virágozni kezdenek fehérszirmok, százai nyílnak a szél majd játszik velük összegyúrja majd a magasba, emeli mind, ott. Ráragaszt egy párat a csillagokra tele, hinti velük a tejutat. Még a napnak is jut belőle, és én csodálkozom, mi történik velem és a természettel. Nem győzöm kapkodni a fejemet de, nem tudom felfogni, amit látok. Ezt én okoztam volna? - Ezt én hoztam ide? Én nem bánom mindenesetre hátborzongató és csodálatos dologban van részem, hogy tud azonosulni velem az itteni világ. Bocsánat természet, de itt hagylak egy percre, kérek elnézést alig hallhatóan, majd beállok a vízbe és minden idegszálammal, oda összpontosítok most halászom. Nem mozdulok a halak mit sem sejtve,

jönnek felém én, pedig a bottal nagyot szúrok egy halba, ami még egy darabig ott vergődik. Az én halam fogott el egy belső érzés elővészek egy üveget és készítek tüzet. Oda tartom a kezemet, hogy átjárjon tűz melege, valahogy fázom. Kész az ebéd, de még ez nem elég sütök mellé banánt is, hogy tápláló legyen. Az egészet felpakolom egy nagy faágra és beviszem a búvóhelyre de, óvatosan közlekedem, nehogy felébredjen az öcsém. Lekuporodom mellé és figyelem, ahogy alszik a búvóhelyen félhomály, van, alig látszik a testvéremből valami csak az ütemes szuszogását, lehet hallani. De ahogy hajnalodik egy kis résen, megvilágítja az arcát a felkelő nap fénye. Én csak nézem milyen nagy, már az elveszetnek hitt testvérem. Álmában sokat mosolyog legszívesebben, kiordítanám az arra szálló sirálynak. - Itt a testvérem! Vidd haza a hírt. És ahogy ott ülök eszembe, jut anyukám. - Istenem mennyit sírhatott minden este, és hogy tudta át vészelni a testvérem hiányát. De biztosan örülne, hogy itt van a fia épségben. Én pedig hiába védekezem, folyik már a könnyem, mint egy megáradt folyó hangosan zokogok. Csak nem sírsz? Elkezdek tiltakozni, nem csak aludj tovább csak mostanában gyengék a szemeim, sokat könnyezik, ha tudná biztos szomorú, lenne, mit érzek most. Aludj még egy kicsit. Utána van egy meglepetésem. - Jó, de ne ijesztgess, többet megígéred. - Hát persze. Mondom beleegyezően. - Bátyó szólt Patrik anyánk itt volt álmomban hozott nekem meleg takarót és éreztem keze melegét finom puha volt. - De jó lenne, ha itt lehetne! Mondja Patrik és elfordul a sarokba, mintha aludna egy perc múlva csak a szaggatott sírását hallom, megszakad a szívem, ezt nem bírom hallgatni. Mikor ránézek mennyi hasonlóságot, látok benne a mozdulat, ahogy anyánk kezével hadonászik. És az a büszke tartás, ahogy apánk lovagol, ez mind Patrikban van. Két óra múlva ébredezik, a sok sírástól elnyomta az álom. Máris szaladok hozzá. - Meglepetés. Ő pedig nem tud szóhoz jutni csak annyit ez igen, hú. - Mi a baj nem tetszik a sült? - Dehogy nem. Olyan éhes vagyok, mint a farkas és máris teletömi magát a sülttel. - Hagyjál nekem is! - Mennyei az íze igazán mondom nagy vagy bátyó. De még van egy dolgunk a szakállad és a hajad meg kell nyírni, hogy az arcodat teljes valójában láthassam. - Biztos fájni fog és én nem bírom a fájdalmakat. - Ó te buta egy kis nyiratkozásba senki nem halt bele gyere, ülj ide a székre és hunyd be a szemed. Neki is kezdek, nem volt olló nálam a késemmel vágom le a haját egy kis halom gyűlt össze körülöttünk. - Kész vagy gyere, nézd meg magad! Milyen csinos lettél. A testvérem fölé hajolt a víznek, és máris nagyot ugrik. - Valaki más van ott! - Te vagy az megörültél ennyit jelent, ha ápolt vagy. - Folyton olyan szavakat mondani, amit nem érteni hadarja azon a fura nyelven. - Miért beszélsz így? Tudsz te másként is fogunk leckéket venni de, most iránytüzelőt gyűjteni arra is gondolnunk kell, jönnek az esőzések, kell egy jobb hely a fánál, - Na, gyere! A barlang lenne az ideális búvóhely de, ha sok eső lesz, befolyik a víz és kiönt minket, mint egy ürgét nem lesz hová bújnunk az eső elől. - Ne búsulj Patrik okos, dugtam el szerszámokat. És előhúz egy rongyot beletekerve kettő baltát. - Megmenekültünk! - Ügyes, vagy. Neki kezdtünk a favágásnak először vastagabb majd vékonyabb ágakat, kerestünk és a kötözéshez indákat. Csurgott rajtunk a verejték, de sietnünk kellett a madarak jelezték, hogy nem sokára vihar jön körbe - körbe keringtek az égen megzavarodva. Sűrű növényzet, van, ott ahova építkezünk észre, sem vesszük, felverjük az erdő nyugalmát az állandó kopogással. Nagy lyukat vájjunk a földbe, és odaverjük a nagyobb fákat. Majd a kisebbeket párhuzamosan egymásra helyezzük és a végén indákkal, teszünk rá pontot. Kész a mi házunk. - Milyen szép lett! Csodálkozunk mindketten ezért érdemes volt ennyit dolgozni. Behordjuk a személyes dolgainkat a lakhelyünkre de, alig helyezkedünk el az ég zengeni. Kezd. A villámoknak fülsüketítő hangja van, ahogy bele csap egy –egy közeli fába máris szakad dézsából, ömlik lefelé. - Ugyan hány napig kell itt lennünk? - Nem bírom ezt az időt, fáj tőle a fejem de, nincs mit tenni itt a természet az úr, mi, pedig engedelmeskedünk, mint a szolgái behódolunk, ha azt akarjuk, hogy éljünk. Oda kint szakad az eső megállíthatatlanul mi, pedig ott kucorgunk a magunk, készítette kastélyban. Patrik hirtelen megszólal. - Elég unalmas itt! - Miért? Kérdezem, nem mehetünk, ki megfáznánk a biztos de, ahogy beszélgetünk kiáltozó hangok, jönnek valahonnan. - U á U á visszajönni a szigetre hol lenni Patrik meg fogni téged. - Mi ez? - Hallod ezt? Igen hallod, hogy dobolnak ez a harcba hívás taktusa. Amilli - Auli lenni vademberek főnöke. Hívni a mi szellemeinket meg bosszulni mindent, ha meg találni téged ki venni szívedet oda adni apánkért. - Mit tettél Patrik? Ezek meg akartak enni folyton üldöztek, én megvédtem magam az ő apja volt mindközül a

leggonoszabb, Mert a végén elfogtak de, én egy cselhez folyamodtam egy óvatlan pillanatban szabad voltam. Csak ezt a jelet kaptam a bőrömbe tőlük. - És mi történt az apjával? Szanaka észrevette, hogy kiszabadultam és meg akart öletni én pedig csak védekeztem a kezem ügyében levő dárdával, elintéztem. Így történt szóról szóra sajnálom, de csak védtem az életem, mindenáron az óta folyton keress a fia nincs nyugodalmam tőle. Már egy hete itt ülünk és várjuk, hogy jó idő legyen a szél már csitult egy kicsit. - Állj már eleső! Mintha meghallotta volna, kint már nem kopog tovább. - Na, kimegyünk Patrik? - Hát nem is tudom kint túl, sokan vannak de, van egy szerencsénk. Egy nagyot fütyül Patrik, szétszakad a dobhártyám, máris érkezik az ő barátja egy hatalmas keselyű. Aki csőrével kopogtat nekünk. - Elviszel minket, innen? Képzeld, itt vannak megint a törzsfőnök és a többiek. - Gyere bátyó, szállj fel, jól kapaszkodj meg, mert Saján nagyon gyors. Juhhéj még nem volt ilyenben részem. - Hova megyünk? Kérdezem a többi keselyűhöz, látod azt a magas hegyet ott élnek egy nagy fészekben, vannak egy páran és mind a barátom. - A siess madara az égnek, siess! Oda értünk a fészekhez a keselyűk úgy fogadtak Engem, mint akit ismertek. Patrikot körbe, fogták, és érdekes hangokat adtak ki neki vagy csak járt a csőrük és ő boldog volt velük. Ezek a madarak, akik nem vetik meg a húst, hogy tudnak szeretni nem is, gondolná az ember. - Gyere ide bátyó! - Nézd csak őket milyen csodálatos madarak. - És téged miért nem bántanak? Hosszú történet ez mikor ide kerültem a szigetre megmentettem az egyik fiókát. A mamáját lenyilazták a vademberek és ő csak kóborolt és hívta s szüleit. Én pedig megtaláltam és haza vittem nevelgettem, adtam neki enni mikor nagy lett, felmásztam a fészekhez, oda adtam a rokonoknak attól kezdve ők, nem bántanak engem. Ő lett a vezérük, mert erős és bátor, mint a mamája szegénynek. Aki utolsó erejével védelmezte a kicsinyét bizony sok ember példát, vehetne róla. - Na, látod ennyi a történet, amit hallani akartál. Csodálatos nézem a madarat. - Figyeljetek csak egy kicsit! - Azért jöttem hozzátok vissza, jöttek a szigetre a vademberek és meg akarnak ölni az apjukért. - Ugye segíteni fogtok nekem? Nézzétek mennyi csapdát állítottak fel mindenhol életveszély itt lenni. Egy két állat bent ragadt a csapdában a legközelebb egy oroszlán volt hangos bömbölése átjárta az erdőt. A majmok csapatostól ugrálnak át egy másik fára ijedtükben. Volt még száz csapda a környéken micsoda emberek ezek, ha erre képesek. Hasonlítanak sokban a nálunk élő emberekre de, inkább nem részletezem milyen gonosz, tud lenni az emberiség. - Én ezt nem értem, amit beszélsz. Jobb is nem sokat vesztettél, egyszer majd megérted még keveset tapasztaltál édes öcsém. Rossz a világ ahol én élek te sem lennél itt, ha nem így lenne. Lehet, hogy igazad van, nem érdekelnek a részletek, inkább beszéljünk arról, hogyan szabaduljunk meg a földnek szégyeneitől. - Nos! Kérdem a keselyűket, mit lehetne cselekedni. - Van egy! Lép ki az egyik és előhoz egy nagy gömböt, és e szavakat mormolja hozzá. - Te védelmezel minket és megóvsz minden bajtól te fenséges fényességes mi parancsolónk, most arra kérünk, segíts nekünk, mert bajban vagyunk megint. - Alaha - Alaha jöjj hozzánk! Ahogy elhangzottak ezek a szavak egy pici fuvallat érkezik majd erős széllé, változik. Ott dübörgött a fészek körül körbe majd egy keselyű körvonalai rajzolódnak elénk jött fel egyre minket pedig térdre kényszeríttet, ha akartuk, ha nem akkor is. Ott állt már teljes valójában az ő szellemük, ami olyan magas volt nem lehetett látni hol is van a vége. - Na, itt vagyok! Csapott a földre öklével a szellem hogy merészeltek engem háborgatni mindjárt ellátom a bajotokat. - Ó parancsolónk ne haragudj ránk, nézd csak őket, ezért hívtunk, ide hogy segíts nekünk. - Kik ezek? Tudod te vagy már elfelejtetted ők a gonosz népek. - Igen tudom. Szétmorzsolom mind egy pillanat alatt vagy mást, szeretnétek. Mond te legényke ki, vagy még soha nem láttalak olyan idegen szagod, van, nem mutatom, hogy félek pedig nagyon. Felemelkedem lassú mozdulatokkal és bemutatkozom. - Jánosnak hívnak ó hatalmasság. Tetszett a szó a szellemnek már nyugodtabban beszél hozzám. - Jól van! Még egy percig nézz engem majd, mintha ott sem lennék. Oda fordul a keselyűkhöz, itt van ez a por ez segíteni fog nektek nagy ereje, van, vigyázzatok, nehogy illetéktelenek kezébe kerüljön. Egy kis fiolát vett ki a zsebéből és teszi le a fészek szélére a szellem, ahogy volt el is tűnt. - Hű ez meleg helyzet volt! Bizony kicsit berezeltem mi a haditerv? - Mi ez, amit adott a szellem? - Szerintem valami hatásos szer a vadembereken, kell majd tesztelni jól elbújtak, valahová elő kellene őket csalogatni. –Ki vállalja? Mindenki némaságba rejtőzött úgy hallgattunk, mint a sír, de csak, azért hogy átgondoljuk, mihez adjuk a bőrünket. - Mi van senki, nem jelentkezik? - Gyávák vagytok! - Dehogy. Mondom feltartva a kezem én, megyek csak

gondoltam, nem viszem a bőrömet a vásárba. - De egyedül nem vállalom! Valaki esetleg nem csatlakozik hozzám és végre, ahogy kimondtam ezeket, a szavakat sorban emelkednek a szárnyak. Mindenki megy veled, különben amíg itt lesznek nem lesz soha nyugtunk az egészet el, kellene tüntetni gyorsan igen így van. - Gyerünk csatára fel! Az összes keselyű az égen cikázott keresve a sok gonosz embert, ahogy ott repültek az ég sötét lett bizony lesz mitől félniük az oda lent lévőknek. Leszálltam a földre terepszemlét tartani messziről kiszűrődik az állati sustorgás, ahogy egymás között beszélnek. - Gyerünk csak közelebb de, csak hason csúszva mertem közelíteni, máris becserkésztem a helyzetet. Már tábort ütöttek a betolakodók két őr masírozott le és fel velük kezdem, hátulról közelítek, mint egy macska és jól kupán vágtam mindkettőt, hátra kötözöm a kezüket és betömöm a szájukat, ezzel végeztem tovább mentem egyenesen a táborhoz de, előbb fütyültem, jöttek a keselyűk, mint a hangyák. Ellepték a tábort mire oda értem mozdulni sem, tudtak. - Na, kössünk alkut elmentek magatoktól, vagy a keselyűk elintéznek benneteket. - Én, nem lenni gyáva nem futamodni meg - megbosszulni apámat. - Patrikot add át nekem, és máris elmegyünk. - Mit akarsz, áruljam el a testvéremet, azt hiszed ilyen hitvány, vagyok. - Adok én neked! - Csak a számat járattam meg akartam félemlíteni. - Így állunk nem engedsz a kérésemnek nem bánom te, tudod nekem itt már semmi dolgom a kezemmel, intek barátaimnak, akik szétszórjuk a port. Győzelem! Ordítok Patrik is, előkerül végre. - Köszönőm hogy megmentettél. - Ne nekem, köszönd.